

SKUGGAN AV MORGONDAGEN

Kapitel 1 Världen som föll

Det bränner i min hals. Men jag förstår inte hur. Eller varför. *Inget borde väl kännas nu?*

Varje andetag känns som glaskross i strupen, men jag kan inte låta bli att dra efter fler. Det är som att lungorna själva vet om vad de har blivit berövade.

Plötsligt och brutalt kastas mitt huvud åt sidan. Kinden svider och bränner, saliv börjar rinna ur mungipan. *Aj ... varför gör allt så ont?*

Någon ropar mitt namn. Högt. Det är det första som bryter igenom dimman. Ett vrål som slår genom kroppen före ljudet.

“Carlota!”

Jag känner igen rösten.

Erik.

Min kropp börjar skaka, jag blir kallsvettig. Svag. Armarna och benen känns tunga, som gjutna i cement. Magen krampar våldsamt. Jag börjar hosta okontrollerat. Slemmigt och rosslande. Det fyller munnen och bröstkorgen. Luftvägarna känns som en smal, igenslammad tunnel. Varje andetag är en kamp. En halvkvävd inandning, följd av en blöt utandning som inte riktigt tömmer lungorna.

Bara mer hosta. Mer kvävning.

Men jag ... lever.

Nej, nej, nej!

Jag försöker svälja, men det är för mycket. Istället forsar saliv och slem ur munnen, ner på gästrummets vita heltäckningsmatta.

Hjärtat rusar. Pulsen bultar genom huvudet, ett dånande eko i mitt inre. För varje slag känns det som att huvudet ska splittras.

Han ropar igen. Orden tränger in, men jag kan inte avgöra vad han säger längre. Jag känner bara röstens desperation. Den bär mitt namn som om det vore det enda som finns kvar av mig.

Så det är fortfarande jag.

Carlota.

Det här händer mig.

Eriks händer är överallt. Trycker. Skakar. Vänder mig hårt så jag hamnar på sidan. Hans fingrar gräver in i min hud, händerna klamrar sig fast vid mina kinder, söker sig in i mitt hår och tvingar upp mitt huvud för att fria luftvägarna.

Erik pressar upp mina ögonlock med fingrarna. Hans tunga andedräkt slår mot mig. Ansiktet är bara centimeter från mitt, men jag ser honom knappt. Bara fragment.

En mun som darrar.

Ögonen som glänser.

Kinderna är våta.

Han gråter.

Nej, snälla ...

Det var det här jag ville slippa. Det var därför jag gjorde det precis efter att han och barnen åkt.

Hans röst skär igenom dimman som är mitt förvirrade tillstånd mellan liv och död.

“Kom tillbaka! Titta på mig, för helvete!”

Rösten är hård och skälvande. Han andas häftigt, sliter i mig, försöker dra mig tillbaka från kanten jag redan klivit över.

Bredvid oss lyser skärmen på hans telefon. Den ligger mitt i kaoset på golvet, snett mot hans knä. Högtalaren är på och en felton surrar i rummet.

“Varför svarar ni inte?!”

Erik vrålar nu mot telefonen. Skärmen visar siffrorna 112.

Han trycker hårt på den röda knappen för att avsluta samtalet.

Jag försöker hålla fokuset, men huvudet dunkar. Syret är fel. Jag andas fortfarande glasbitar.

Han släpper mitt ansikte och kör fingrarna genom sitt rufsiga hår.

“Vad tänkte du på? Va?”

Jag börjar huttra och skaka våldsamt, en intensiv kyla tar över min kropp. Han sträcker sig instinktivt efter mig, drar in mig i sin famn och håller om mig hårt.

Min andning lugnar sig, medan hans blir allt mer ansträngd och kort. Det gör fortfarande ont i halsen och mellangärdet av att andas, men kroppen har slutat straffa mig för vad jag gjorde.

För vad jag *försökte* göra.

Jag lyssnar på hans hjärta och blinkar långsamt. Det slår hårt och snabbt. Jag vet inte hur lång tid som gått.

Allt är bara dimma när jag ser upp på honom. Tårarna rinner som små älvar på hans bleka kinder, ner över halsen. Han försöker hålla ihop sig själv och misslyckas. Lutar huvudet mot väggen bakom sig.

Jag borde vara död.

Ett högt snörvlande får mig att rycka till.

“Fan också, Carlota”, viskar han, rösten är fortfarande hård. “Jag och barnen var borta i en halvtimme. En halvtimme!”

Jag stirrar på honom. En halvtimme? Han kan nästan bara ha hunnit fram till barnens skola och sedan vänt tillbaka hemåt igen.

Det känns som ett helt liv. Eller ett andetag.

Erik dunsar bakhuvudet mot väggen.

Duns. Duns. *Duns.*

Han flämtar till, ser bort och skrattar till – men det finns ingen glädje i skrattet.

“Tur att jag satte barnen framför TV:n när vi kom hem. Tur att den där varningen ...”

Han avbryter sig själv och darrar till. Drar händerna över mitt ansikte. Försöker försäkra sig själv om att jag är verklig. Att jag verkligen är där.

“Barnen”, säger han lågt.

Jag ser hur hans hjärna spolar tillbaka, hur han inser vad som kunnat hända.

“Vad hade du gjort om de sett dig? Om de kommit upp hit före mig?” Hans röst är skör, nästan trasig. “Va?”

Barnen.

Deras röster finns någonstans där nere. De kan inte ha hört något. Kanske hans skrik.

Inte med TV:n på väl?

Nej, de vet ingenting.

Inte än.

Bilder slår emot mig som pisksnärtar. Samma bilder jag såg innan allt blev mörkt, bara för en liten stund sedan. Deras små händerna som klamrar sig fast vid min tröja när de somnar. Deras röster när de bråkar, när de skrattar. När de säger att de älskar mig.

Det hugger till i bröstet. Ett knivhugg av något jag inte vet hur jag ska stå ut med. Jag svalde deras skratt för en stunds stillhet. Jag var redo att lämna dem. Och nu är jag kvar. Nu måste jag möta dem, se in i deras ögon och veta att jag tänkte lämna dem.

Jag pressar in naglarna i handflatorna.

Jag borde inte vara här. Jag borde inte vara kvar.

Jag *vill* inte vara kvar.

Han ser på mig, väntar på ett svar jag inte kan ge honom. Jag kan inte. Jag vill svara. Men allt inom mig har stelnat. Orden finns där, gömda i skammen, men ingen röst vill bära dem. Jag vill bara sjunka tillbaka in i mörkret. Men han drar upp mig, tvingar mig att finnas kvar här, i den verklighet jag vill lämna. Tårarna väller upp i ögonen. Min kropp skakar fortfarande. Kanske av chock. Kanske av rädsla. Kanske ... jag vet inte.

Han andas in skarpt, släpper mig inte. Börjar gunga fram och tillbaka.

“Jag ... jag kan inte ... jag kan inte göra det här nu. *Vi* kan inte göra det här nu!”

Han drar handen över ansiktet, försöker samla sig själv. Ögonen är vilda, som att han kastats mellan alldeles för många händelser på alldeles för kort tid och behöver förtränga det. Han stirrar ut genom fönstret. Pressar handen mot munnen.

Tystnaden får mina öron att dåna.

Han drar händerna genom håret igen, frustrerad, osäker på vad han ska göra med sig själv – än mindre med mig. Jag ser att han är splittrad mellan att fortsätta skälla på mig och att bara sjunka ner på golvet och ge upp.

“Jag ... jag måste gå ner till dem”, säger han abrupt med tjock röst. Han ställer sig upp och försöker dra upp mig med honom. Men det går inte, mina ben – min kropp – vill inte lyssna än. Den är nog fortfarande i chock. Han ger upp och går mot den stängda dörren. Börjar gå fram och tillbaka.

Han står med ryggen mot mig. Han känns distanserad, han vill inte – eller kan inte – vara för nära mig. Av någon anledning gör det mer ont i mig än något annat.

“Jag måste fixa mat eller ... något. Nej, frukost. De hann ju inte få frukost i skolan. Jag vet inte vad jag ska göra. Nyheterna ...”

Jag sitter kvar där han lämnade mig, lutad mot väggen. Drar en skakande hand över munnen, torkar bort saliv och uppkastningar. Läpparna svider. På golvet bredvid gästsängen ligger resterna av det. Maginnehåll. Rester av tabletter.

Och jag förstår. Det är därför jag lever.

Det var inte viljan som svek mig.

Det var kroppen som vägrade lyda.

Återigen stannar Erik till och drar mig tillbaka till nuet. Vänder sig hastigt mot mig och pekar frenetiskt mot fönstret, som om någonting där ute är den verkliga krisen. Inte att jag ligger här på golvet, med magen urvriden och själen halvvägs borta.

“Fick du ingen avisering i telefonen?” Han ser desperat ut nu. “Det är en massa skit som händer där ute nu. Är det därför du gjorde det eller?”

Jag sväljer hårt, halsen är fortfarande svullen och öm. Tungan är torr och tjock. Mitt ansikte pulserar och känns febrigt.

“Vad?” Rösten är knappt mer än en raspig viskning. Jag vet inte vad det är som får mig att prata, kanske är det ett försök att skifta fokus från mig och den här ... *situationen*.

Hans ögon flackar, fastnar inte. Något mellan ilska och panik bränner bakom dem. Käken är spänd och dansar under den spända, renrakade huden.

“Fick du ingen avisering på telefonen?” upprepar han, nästan gällt.

Jag ser på honom, oförstående. *Avisering?* Min mobil ... Jag letar med blicken, får syn på den på nattduksbordet. Bredvid telefonen ligger tre brev, prydligt uppradade. Jag sträcker mig efter telefonen med skakig hand, försöker att inte titta på breven. Det är först när jag slår på skärmen som jag ser det.

En vit banner över skärmen.

VIKTIGT MEDDELANDE FRÅN MYNDIGHETERNA

Jag drar ner notisen. Texten hoppar upp med tunga, svarta bokstäver:

Sverige har utsatts för ett militärt angrepp.

Du som befinner dig i Gullspång uppmanas att omedelbart:

– SÖKA SKYDD inomhus eller i skyddsrum.

– HÅLLA DIG BORTA från fönster och öppna platser.

– LYSSNA PÅ RADIO (P4) eller se SVT:s text-TV, sidan 599, för fortlöpande information.

– ANVÄND INTE telefon eller internet i onödan.

Ytterligare information lämnas av MSB och regeringen.

Detta är inte en övning.

Jag stirrar på texten utan att riktigt förstå. Pulsen ökar, men inte som förut. Det här är något annat.

“Vad är det här?” frågar jag. Egentligen är det bara munnen som rör sig, för rösten är knappt hörbar.

Han skakar på huvudet, tar ett steg närmare. “Jag försökte ringa dig. Flera gånger. Men du svarade inte ... Ja, nu fattar jag varför”, spottar han ut. Klandrande. Med avsmak. Det hugger till i magen. I hjärtat. Och tårarna väller upp i ögonen igen.

“Erik ...”

“Hesa Fredrik hörs ju inte här”, avbryter han utan att höra mig. “Jag hörde meddelandet på radio på väg till jobbet. P4 bara ... avbröt programmet. Sa åt folk att hålla sig inne. Att undvika folksamlingar – vi gör ju redan det sen den där smittan bröt ut i höstas!”

Han fnysar till och fortsätter: “Det var inget vanligt meddelande. Man hörde det i rösten. Jag fattade ingenting, men tvärvände och hämtade barnen. Jag hade ju mer eller mindre precis lämnat av dem. Personalen på fritids visste inte heller någonting, bara att alla måste hem. De försökte nå föräldrar samtidigt som de blev nedringda av andra. De försökte ringa dig också.”

Jag sväljer. Skammen sköljer över mig i samma våg som en obehaglig insikt. Om de kommit hem bara några minuter senare ...

“Sen kom alla pushnotiser.” Rösten är spänd. “Explosioner i Stockholm, Göteborg och Malmö.” Han gnuggar händerna över ansiktet i ett försök att gnugga bort den här mardrömmen ur hjärnan. “Mariestad och Töreboda också, men det var obekräftat, verkade det som.”

Jag stirrar på honom. Jag har svårt att ta in det han säger.

Explosioner?

“Du menar att ...?”

Han nickar.

Magen knyter sig. Något i hans sätt att prata gör att golvet rämnar under mig. Jag tvingar mig att ta ett andetag.

“Men varför? Vad händer?”

Han ser på mig med en blick som säger att det var hos mig han hoppats på att finna svar.

“Jag vet inte, Carlota. Jag hann inte kolla upp någonting för att jag letade efter dig. Jag trodde ju att du var ute och gick eller något. Aldrig trodde jag att du ...”

Han kan inte säga det.

Tystnaden som följer är tung. Jag försöker tänka, men tankarna är som kåda. Allt jag kan höra är ljudet av min egen puls i öronen. Huvudet gör fortfarande fruktansvärt ont.

Jag kastar en blick mot fönstret, ut i den grå morgonen. Gatan utanför ser ut precis som den alltid gör. Samma hus, samma träd, samma bleka himmel. Det ser ... normalt ut.

Jag ser tillbaka på honom.

“Är det gängkrigen, eller?”

Han svarar inte direkt. Drar händerna genom håret igen, en nervös vana jag sett så många gånger tidigare.

“Jag vet inte”, säger han till slut, och det är den delen som skrämmer mig mest. Sedan skakar han på huvudet. “Nej, det kan det ju inte vara. Det stod att vi var under en *militär* attack. Nog för att politikerna har händerna fulla med gängen, men det kan ju inte påverka hela landet bara över en dag. Och de är knappast klassade som militär? Dessutom har ju flyglarmen gått.” Han säger det mer till sig själv, minns tillbaka på vad som hände innan han hittade mig.

Jag ser ner på telefonen igen. Texten stirrar tillbaka på mig.

Lämna inte bostaden.

“Flyglarm?”

Erik nickar. Sedan skakar han på huvudet och pressar fingrarna mot pannan.

“Nej, eller jo. Jag minns inte! Jag vet inte vad de sa längre. Jag vet bara att jag brände på hemåt igen.”

Jag känner plötsligt att jag är fruktansvärt trött. Det är svårare att fokusera på honom nu. Om jag bara blundar en liten stund, så kanske allt visar sig vara en mardröm.

Eller så klarade jag mitt uppdrag och det här är mitt personliga lilla helvete?

“Nej. Kom.” Hans röst får mig att rycka till igen. Jag stirrar åt hans håll och ser honom störta fram mot mig. “Du ligger inte bara här. Kom igen.”

Erik tar tag i mig under armarna och drar upp mig som en viktlös trasdocka. Mina ben är skakiga. Den nya vertikala positionen får mitt huvud att explodera i pulserande vågor av smärta. Jag stönar. Han är orubblig, håller kvar mig.

“Ja, jag ringde 112, men jag kom inte fram. Så du får stå ut”, säger han nästan spydigt. Han står där med mig en stund. Låter mig hitta balansen och återfå styrkan i benen.

Hans huvud faller framåt, pannan nuddar min axel. Jag känner hur han skakar. Hans fingrar gräver sig in i mina armar, håller fast mig.

“Du får inte göra så här”, viskar han. “Du får inte.”

Jag vill säga förlåt. Men det skulle inte betyda något, inte nu. Tårarna väller ur ögonen och jag börjar skaka i hans famn igen. Han snyftar stilla mot min axel. Håller om mig och så känner jag den där stickande känslan i hjärtat och magen igen. Skuld.

Vi står så i vad som känns som flera minuter. Håller om varandra. Tröstar varandra. För det är ju det jag måste göra.

Trösta honom.

För att jag har sårat honom på ett sätt som jag vet är oförlåtligt. Ytterligare en smärta jag nu måste leva med.

Snart hör jag honom dra kraftigt efter andan och andas ut igen. Han sträcker på sig. Torkar snabbt och hårt av ögonen och kinderna. Harklar sig försiktigt.

Han håller ett stadigt grepp om mig när vi tar oss ner för trapporna. Hans hand bränner genom tyget på min tröja, fingrarna hårt virade runt min arm. Inte ömt, inte tröstande – bara fast. Han litar inte riktigt på att jag går av egen vilja. Kanske tror han att det fortfarande finns en risk för att jag springer ifrån honom och tar mig dit han hittade mig för att avsluta det jag påbörjade.

Jag stapplar på det sista trappsteget. Erik svär lågt, skiftar sitt grepp och drar mig upp bredvid sig.

“Om de frågar”, säger han, rösten kort och stram. “Säger vi att du mår jättedåligt. Att du är magsjuk.”

Hans ord är varken en fråga eller en förhandling. Jag ser nog inte så jättefräsch ut.

Vi tar oss genom den lilla hallen, i riktning mot sovrummet. Barnen leker på vardagsrumsgolvet. Jag hör deras röster. Något litet och glatt, en fnissning. Det sticker till i mig.

Min kropp känns tung, något obehagligt har samlats i bröstet och drar mig sakta neråt. Jag vill lägga mig igen, sjunka tillbaka in i mörkret. Men han drar upp mig. Håller mig kvar i den verklighet jag försökte lämna.

Erik försöker gömma mig bakom sin kropp.

Telefonen i hans ficka plingar till. Igen. Och igen.

Min dotter, som sitter hopkrupen med sina gosedjur, stryker långsamt en hand över vargen från förra årets semesterutflykt till Skansen. Min son är omgiven av färgglada legobitar.

Två smärtsamt vanliga bilder. Två smärtsamt lyckliga bilder.

“Kollade ni inte på Netflix, William?” Erik försöker låta oberörd, som att det är en helt vanlig dag, men rösten skakar ändå.

Vår son ser inte upp, pillar av en bit från bygget, trycker fast den igen.

“Det funkar inte”, säger William frånvarande.

Jag vänder blicken mot TV:n. Ett felmeddelande lyser över den svarta skärmen.

“Ingen internetanslutning”

Telefonen fortsätter att plinga till. Erik svär tyst, fiskar upp den och stirrar på skärmen.

Jag ser på honom, fortfarande halvt gömd bakom honom. Han biter ihop käkarna så hårt att tänderna gnisslar och en muskel rycker vid tinningen.

Erik vänder sig om och ser på mig. Det är första gången han faktiskt möter min blick sedan jag vaknade. Hans ögon är mörka, intensiva.

Den lilla färgen han hade kvar i ansiktet är helt borta nu. Han skyndar mig till vårt sovrum.

“Hej, mami!” Williams röst låter uppriktigt glad av synen av mig – det lilla av mig han kan se bakom sin far i alla fall. Han ställer sig upp och är på väg till mig.

“Vänta lite, William”, säger min man med en antydning av desperation i rösten. Jag hör min sons steg stanna av, jag vill inte titta på honom, alltför rädd för att skrämma honom med blotta åsynen av mig. Min man tvingar fram ett litet skratt. “Förlåt, gubben. Mami

har blivit magsjuk, jag tar henne till sängen. Kan ni hälsa på henne om en liten stund? Jag behöver titta till henne. Okej?"

"Okej ..." William låter både besviken och avskräckt. "Mami, mår du bra?"

"Jag är okej, älskling", lyckas jag kväka ut, min röst vacklar. Ångesten, min ständiga plågoande, börjar sjuda i min bröstkorg. Just den jag försökt fly från. "Jag behöver bara vila en stund. Jag pussar på er sen, okej?"

Allt detta drar såklart till sig lillans uppmärksamhet. Jag hör henne studsa upp och gå mot oss.

"Mami, har du kräkits?"

Min mans desperation känns genom det krampaktiga greppet om mina armar.

"Stanna där, Alma! Jag kommer ut snart, hjärtat." Hans röst är hård och sammanbiten, något barnen inte är vana vid. Alma fryser fast där hon står. Det gör så ont i mig. Jag vill springa fram och krama dem båda. Säger till dem att pappa är kort i tonen på grund av mig, inte för att han är arg på dem.

Allt är mitt fel.

Erik vallar mig snabbt genom vardagsrummet, det är bara några steg till vårt sovrum. Dörren klickar igen bakom oss och jag hinner knappt ta de sista stegen till sängen innan jag faller ihop på den. Min kropp känns avdomnad, men samtidigt gör allt ont. Och ångesten börjar koka.

Tänk om de sett mig.

Insikten slår mig som en iskall vägg av skam. Inte för att de kunde ha sett mig nu, i det här skicket. Utan innan. Om de gått upp med Erik. Varför tänkte jag inte på det då? Varför lät jag ångesten ta över igen?

"Sverige är under attack ..."

Jag rycks tillbaka till nuet.

Erik tittar ner i sin telefon. Bläddrar i den. Han klickar på något och höjer volymen, men bara tillräckligt så vi båda kan höra.

"... flyganfall i Stockholm, Göteborg och Malmö. Allmänheten uppmanas nu till att hålla sig i sina hem och undvika större folksamlingar. I Stockholm, Göteborg och Malmö uppmanas allmänheten att omedelbart, men lugnt och ordnat, ta sig till skyddsrum i närheten. Vi har även fått in uppgifter om explosioner i flera andra delar av landet. Vi har ännu inte fått uppgifter om var de här attackerna kommer ifrån ..."

På en banner längst ner på nyhetssändningen rullar städerna där det rapporterats om explosioner.

Visby, Uppsala, Hudiksvall, Gävle, Norrköping, Lidköping, Skövde, Kalmar, Örebro.
Mariestad.

Hjärtat sjunker ner i mitt bröst. Jag stirrar upp på Erik. Han är likblek.

“ ... uppgifter om många döda och svårt skadade. Sjukhusen i de drabbade städerna har gått i stabsläge ...”

Erik rör sig inte. Han stirrar på skärmen, försöker tvinga den till att säga något annat.

Mitt eget hjärta bultar så hårt att jag är säker på att revbenen kommer att knäckas.
Huvudet dunkar, bröstet känns trångt. Rummet krymper runt oss.

Utanför hörs ingenting. Inga bilar, inga röster. Bara en tryckande tystnad.

Telefonen plingar till igen. Sedan en gång till. Och en gång till. Han svär igen när nyhetssändningen plötsligt avbryts. Skriver in P1 i sökfältet och startar programmet. Fingrarna skakar. Vi lyssnar på radiovärdens spruckna röst. Ser på pushaviseringarna som dyker upp på skärmen.

En ny stad har lagts till.

Karlstad.

“Det är krig ...”, säger Erik, rösten bara en svag utandning.

Jag skulle ha dött idag. Istället verkar hela världen göra det.